

ЖЕНСКИ СВѢТЪ

СЪ

ПРИТУРКА „ДОМАКИНЯ“,
ПЕРИОДИЧЕСКО СПИСАНИЕ,
 РЕДАКТИРАНО ОТЪ ЖЕНИ,
ЗА ГОСПОЖИ И ГОСПОЖИЦИ.

Списанието излиза дваждъ, на 1 и 20,
 а притурката веднѣждъ, на 10 число
 всѣки мѣсецъ.

Директорка: ТЕОДОРА Г. НОЕВА.

Годишенъ абонаментъ
 прѣдплатимъ.

I. На списанието:
 За България 5 лева
 „ странство 6 „
 II. На списанието съ
 притурката:
 За България 7 лева
 „ странство 9 „

Абонати се записватъ
 направо въ дирекцията на
 списанието и въ всички
 телеграфо-пощен. стан-
 ции изъ княжеството.

Оплаквания за нере-
 довно испращане листа
 приематъ се само въ ра-
 стояние на единъ мѣсецъ
 отъ издаването му.

Пратеници за публику-
 ванне ръкописовъ назадъ се
 не връщатъ.

Писма и ръкописи, не-
 подписани и несъдържащи
 иждивителството на до-
 писателя, не се прие-
 матъ.

Писма и платени не се
 приематъ.

Всѣкакви обявления, от-
 носящи се до госпожи и
 госпожици, публикуватъ
 се въ последната страни-
 ца за 30 стот. редътъ.

За постоянни обявления
 особени условия.

Писма, ръкописи и пари се испращатъ до: Дирекцията на Женския Свѣтъ улица Войнишка № 122

Съдържание:

Етюда по характера. — Какво днеска? — Първи на-
 прѣстникъ. — Биографията на Г-жа de la Fayette. — Книги
 и списания. — Корреспонденция. — Обявления.

Етюда по характера.

Самохвалството.

Малко сѣ у хората недостатъци толкова
 обикновени, както самохвалството. То е, тъй да
 кажемъ, неотѣмливо отъ човѣшката природа и
 израства ненадѣйно, както отровнитѣ гъби.

Защо едно дѣте, на което толкова напв-
 ностъта, болкото и голѣмата кроткостъ и невин-
 ностъ очароваватъ просто човѣка, захваща не-
 надѣйно, изведнѣждъ да самохвалствува?

Отгдѣ ли се вмѣква въ него туй неприятно
 подбуждение за малката му суетностъ, тая не-
 побѣдима сила на едно безсѣвѣстно себелюбие?
 . . . Уви! отъ самата несъвършенностъ на не-
 говата натура, едвамъ издѣлана.

Може за това нѣкой първомъ да го укори,
 а послѣ и да го накаже, то все пѣкъ ще си
 продължава да се мѣчи, да произведе ефектъ.

Ако ли то е интелигентно, то малко по
 малко ще се поправи, отъ страхъ да не би му
 се изсмѣхтъ, или пѣкъ се подиграхтъ съ него;
 но тая глупава мания да се самохвали при-
 врѣменно само пада въ летаргия и ще се събуди

може би, нѣкога неукротима, когато годинитѣ му
 отнематъ всѣкакво прѣпятствие за появяването.

Въобще за единъ кратъкъ периодъ, който
 обаче е най-щастливий периодъ, освобождава се
 нѣкой отъ въпросния недостатъкъ. Това се случ-
 ва прѣзъ врѣмето, когато нѣкой, прѣдаденъ въ
 радостъта на живѣенето, нѣма вече врѣмето да
 му мисли много за впечатлението, което ще про-
 изведе, нито пѣкъ и да се занимае съ положе-
 нието си въ свѣта.

Работимъ и се веселимъ. Чувствуваме се
 пълни съ гореща признателностъ къмъ Бога,
 който е толкова добъръ, който ни даде живота
 било въ нѣкой палатъ, било въ нѣкой колиба,
 безразлично гдѣ; засилването на впечатления
 е въ сѣщо врѣме толкова силно и токова сладко,
 щото всичко туй е достатъчно за нашето щастие.

Тогава именно ненадѣйно се нпзавладѣваме
 отъ лошия навикъ, да се прѣпоръчваме за по стари,
 отколкото си сме, подобно тъй, както се тутакси
 и ненадѣйно разболѣваме отъ нѣкой болѣстъ.

За това такова едно явление у насъ нпш
 трѣбва да излѣкуваме по единъ начинъ мора-
 лень, както за излѣкуването ни отъ болѣстъта
 постъпваме по нѣкой начинъ физически, и да
 нескоренимъ тоя ферментъ на единъ отъ хлѣ-
 дата видове самохвалство.

Въ даденъ моментъ, цѣлпй почти свѣтъ

а пишж тука, за да посвѣтвамъ читателскитѣ си, колкото имъ е възможно да ѣмъ отбѣгватъ), защото по такъвъ начинъ ще послѣдва съ една приятна ней само работлѣпностъ свѣтовнитѣ капризи.

Пазѣте се, да не хвърляте прахъ въ очитѣ на хората. Бждѣте естествени; това показва честностъ. Показвайте се такива, каквито си сте, искайте да си развиете качествата си, каквито си сж тѣ, да си поправите недостатѣцитѣ или даже достоукорителнитѣ си стрѣмления. Бждѣте любезни, по-скоро повече, нежели по-малко, защото грацията на характера никога не е банална и смѣйте се свободно безъ грижата да си намалявате устата или да си вдѣлбавате бузитѣ по причина на голяма важность, колкото и смѣшенъ недостатѣкъ, който се нарича *самохвалство*.

Брюкселъ

Една баба.

Какво днеска?

Обикновени домашни случки.

(Зимно врѣме въ Недѣля подиръ обѣдъ. Спалнята на родителитѣ: бащата въ ноцната си дрѣжа, на главата му вѣтха сукнена шапка и на краката му калцунни. Освѣтъ него и другитѣ домашни: майка, две дѣщери; едната по-голяма, а другата по-малка и 13-годишно момче.

По трапезата остатѣци отъ обѣда, прѣди малко свършенъ.)

Бащата. Жено! притури още малко дърва въ печката; че азъ помръзнахъ на това канапе.

Майката. Защо да притурамъ, — нѣли ще излѣземъ, като дойде Драгневъ.

Бащата. Вървѣте, гдѣто щете; азъ ще си сѣдѣмъ у дома. Имамъ работа.

Рада. (По-малката, 16-годишна дѣщеря) Ти все имашъ работа, тате!

Бащата. Не само азъ. Въ нашето отдѣленне има тѣй много работа, щото, ако да имаше една недѣля десетъ дни и едно денонощие 48 часа, пакъ не можемъ да надвиемъ.

Рада. Ами защо ѣмъ работите?

Бащата. Глупавъ въпросъ. Защо ѣмъ работимъ; за да ѣмъ изработимъ . . . Освѣтъ туй ний ѣмъ не правимъ; и слѣдователно, ти не разбирашъ.

Майката. (Рѣшително) Какви сж тия приказки? Днесъ е Недѣля, днеска трѣбва всѣкой да почива даже и животиятѣ почиватъ, като трѣбва и това да кажж. Работа, неработа, ти трѣбва да дойдешъ съ насъ.

Бащата. Това е пакъ женски умъ. Да дойдешъ . . . Какъ да дойдж? (Разгледва за сина си.) Кой е задъ мене . . . тоя . . . ? . . .

Майката. Но азъ те знамъ. Ако да те незнаяхъ! Ний ще идемъ, ти ще набутаешъ печката съ дърва, та ще се пукне, послѣ ще се търколишъ на канапето и ще заспишъ; язѣкъ за дървата Ела съ насъ, то ще блде по-здраво за тебе.

Бащата. Ти, старо! (Явно кима на сина си).

Синѣтъ Здравко. Азъ имамъ да си довършвамъ рисунката, мамо. Утрѣ трѣбва да ѣмъ предамъ.

Майката. Защо отъ заранъ се размивашъ, можеше до сега да ѣмъ свършишъ!

Бащата. Късно е за това напомнюване, мой драга. За това и Евреинѣтъ нищо не дава. Не ѣмъ ли е свършилъ прѣди обѣдъ, трѣбва да работи и подиръ обѣдъ, Безъ рисунката не ще да иде на училището. Цела той да си сѣди дома при масъ!

Майката. Нека сѣди той самъ у дома.

Рада. Никой не ще да откридне тия дивакъ (простакъ).

Бащата. Ти говоришъ, като хамадинъ, Рада, къдѣ научвашъ тия груби думи?

Рада. Тате, ти самъ му думашъ така.

Бащата. То е друго нѣщо, азъ съмъ баща.

Здравко. (На Рада). Ти си глска.

Майката. Пссс . . . Рада има право. Здравко да сѣди дома да рисува, а ти ще дойдешъ съ насъ на расходка! Само жени не искаме да се кръстосваме по пъти безъ мъжъ.

Бащата. Нѣли ще дойде съ насъ Драгневъ, защо Ви е цѣла сурия мъже.

Майката. Драгневъ не принадлежи още въ нашето семейство. Пъкъ и да принадлежи, ти като баща, мъжъ и глава на семейството прилича да дойдешъ съ насъ.

Латина. (По старата 22-годишна дѣщеря, — невнимателно) По-добръ да не дохожда тате.

Бащата. Това е разумна дума,

Латина. (Като незабѣлжава неговото съгласие, продължава). Каква е расходка съ него, до гдѣ ще идемъ съ него? Веднага му омързва всичко; само до гостиницата и по-нататѣкъ не ще.

Бащата. (Сърдито). Гледайте, чете ми парамни.

Латина. За да киснемъ тамъ въ прахъ и димъ. Дрѣхитѣ ще ни се умеришатъ на тютюнъ, отъ който ще да ни смѣднатъ очитѣ и ще ни заболи главата. И тамошнитѣ приказки, гдѣто ще ги слушаме врѣли не кипѣли или пъкъ много солени.

Бащата. Да се не види макаръ! благородна Г-це, виждте ѣмъ също като майка си ще блде!

Майката. Молижъ те неѣй поне прѣдъ дѣцата.

Бащата. Искахъ да кажжъ че ще блде 100 пѣти отъ майка си . . . И знаешъ ли защо, Латина? Задрѣжъ това за Драгневъ и не докачай баща си!

Рада. Той се е вече упилъ.

Латина. (Ядосана на Рада) Защо да е пиянъ?

Рада. Че се е упилъ; а, прощавай не е пиянъ, но си е посрѣбнѣлъ.

Бащата. Това сж праздни приказки.

Рада. Тогавъ залѣнъ, тѣй ли ви е по-приятно?

Латина. Драгневъ не е билъ пиянъ, ти говоришъ напраздно.

Рада. Не е билъ пиянъ? . . . Сътихъ се! То е било землетръсение оня день, когато се връщаме отъ «дълбокъ зимникъ», та се кърлюваше насамъ нататъкъ. Ти сама ми казваше да го прикрѣпвамъ отъ другата страна, като се залиташе.

Латина. Млъкни вече!

Рада. Да, за кефа ти.

Майната. Не карайте се, момичета!

Рада. Нима не чу какъ се смѣеше, расправяше и викаше; но ако не си чула, тогава любовта е не само слѣпа, но и глуха.

Бащата. (На Рада строго) млъчи! (къмъ Латина) и ти за всичко се не сърди.

Латина. Принудена съмъ на туй. По-добръ да не дохожда Недѣля, нежели да бѣде такъва като миналата. Майка ми е навикнала да сѣди у дома, като се е навиквала отъ толкозъ години, но азъ не искамъ да навиквамъ на туй, особено прѣди свадбата си. Освѣнъ това Драгневъ не е такъвъ. Той е миренъ, редовенъ и не може да понася много пие. Ако пие, прави това отъ учтивостъ, защото тате го постоянно принуждава, като казва, «пийни си, пийни!» а ако не ще, той го подиграва.

Бащата. Но дойде ми до гушата, щемъ ли?

Рада. Добръ, тате! На менъ се ядосвашъ, когато те защитавамъ и тѣй не се чуди на тѣхнитъ умове.

Бащата. (Принудено се смѣе) до денъ днешенъ не съмъ чулъ: «отъ учтивостъ!» . . . Той, казва, пие отъ учтивостъ! стара, чула ли си? Това може да каже само залюбена жена до прѣхласвание, която си мисли, че мъжетъ иматъ уста само за цалувки и бомбони. Глупости! Ти не познавашъ добръ Драгневъ, той е конте.

Здравко. (Шѣпне на баща си) тате, остави ги, нека вървятъ по-скоро.

Бащата. (Тѣй също) дано дойде вече (звъни се).

Майната. Той е.

Здравко. (Припка къмъ вратата.)

Майната. (Съ нисъкъ гласъ) чакай!

Здравко. (Къмъ другитѣ) ами ако не е Драгневъ?

Латина. (Строго и рѣшително). Не е той.

Майната. Ако да сѣдъ напиримъ Вариклевковци?

Бащата. Трѣбва, да сѣдъ тѣ. Тѣй сѣ като сужници, като идатъ нѣкъдъ и се засѣдѣтъ. Тѣй гледатъ само, какво има да го изедѣтъ; оня день най-послѣ ме надиграхъ въ картитѣ.

Майната. Сега тѣй ще имъ рѣчешъ, Здравко, ако сѣ Вариклевковци, че самъ си дома.

Здравко. (Отива въ антрето.)

Майната. Само да имъ не дрѣнкашъ нѣщо за Драгневъ.

Здравко. Не дай Боже; колкото за туй, разбирамъ де!

(Мълчание)

Здравко. (Връща се). Слугата на Драгневъ донесе писмо за Латина.

Латина. (Взима писмото, отваря го и чете полека. Послѣ съ растрѣперанъ гласъ прѣкрива трудното си положение. Съ високъ гласъ.) отъ Драгневъ. Извинява се, че не може да дойде отъ много държавни работи.

Рада. (Която гледа въ писмото на Латина прѣзъ рамената ѝ, като го чете съ подсмиванье) ха, има работѣ, като тате.

Бащата. Ха, ха, ха! Както ви казвахъ. Драгневъ тепърва ще познаете, че е конте? вий още го не знаете.

Латина. Какво искашъ да кажешъ съ туй, тате?

Бащата. Но но извинявай, извикаме на дуелъ! — Това си расправѣте съ майка си, защото нейната глава не разбира, че ний чиновницитѣ не знаемъ Недѣля, нито другъ празникъ. Отъ това е черно на бѣло. Работитѣ сѣ на всѣкъдѣ!

Рада. Това ли е, което пише въ писмото, само причина, че не ще дойде, пакъ си била ти виновата. Тоя мъжъ не дава да му заповѣдватъ отъ сега.

Бащата. Това е право.

Латина. Мамо, скарай се на тая празнословка, да ме не докача постоянно или ще бѣдѣ принудена да избѣгамъ.

Майната. (Рѣшително) Молихъ гдѣ ще идешъ сама. Да останемъ дома всички и тѣй се свършва кавгата. (Остро) Поне ще угодимъ на баща ви Здравко, притури на печката!

Здравко. (Мързеливо; съ ядосано изражение и изгубена надѣжда погледва баща си.)

Рада. (Явно се прозѣва). То ще бѣде хубаво подиръ пладнѣ. (Сѣди на канапето и се прозѣва). Добръ щѣше да бѣде, ако имаме поне столъ да да се люлѣемъ.

Бащата. За тебе? — Люлка!

Рада. Да.

Майната. Радо, какво говоришъ? Не е те срамъ?

Рада. Срамувамъ се. Чини ми се, че така полесно ще се измине врѣмето.

Майната. Неспрѣтнице!

Бащата. Какво си извършила?

Майната. Също като тебе Но и какво, кога ще почнешъ да работишъ?

Бащата. Сега, като запалимъ ламбата; въсно е вече, нѣма защо и да захващамъ. Приготвена ли е ламбата? (Отива въ кухнята).

Здравко. (Върви слѣдъ него).

Майната. Здравко оглумилъ ли си? Казахъ ти да притуришъ на печката.

Здравко. Чакай да кажъ нѣщо на тате. (Отива подиръ баща си въ кухнята).

(Между туй въ кухнята).

Здравко. (На баща си плачешкомъ). Тате! ти кажа, че ще ме пустнешъ да се пѣрзалимъ, като свършѣ рисунката си.

Бащата. Какво ще те пусти, като сме всички дома!

Здравко. (Настоятелно иска). Но нѣли ми обѣща?

Бащата. (Рѣшително). Всички сме си дома и ти си сѣди!

Здравко. Азъ съмъ добъръ, когато искамъ да се противишъ на мама; а сега не изпълнявашъ обѣщанието си.

Бащата. Мълчи, или ще те науча. . . .

Здравко. (Бѣбри. нѣщо). Азъ знамъ. Такова обѣщание най-добъръ се изпълнява. (Високо). Ако искамъ да имашъ неприятности, добъръ. Ще кажъ това на мама.

Бащата. Осмѣли се!

Здравко. Когато си такъвъ. . . !

Бащата. Върви въ стаята, може да се случи нѣщо, заради това трѣбва да си вѣнъ.

Здравко. Но наистина. Постоянствувай на душата си! (Здравко се връща въ стаята, кланялъ при печката притурия дърва. Бащата влиза слѣдъ него въ стаята).

Латина. (Който между това търсѣше Здравко по стаята) Къдѣ си оставилъ масилото?

Майката. Какво ще пакъ да пишешъ?

Рада. (Докачително) Нѣли знаете, дневникъ. На Драгневъ трѣбва да пише и да му надумва, защо е отказалъ.

Майката. Ти си гледай рисунката, Здравко!

Здравко. (Тихо на баща си). Не рѣши ли нищо?

Рада. Тате, не обичашъ ли да пониграемъ, обѣщавамъ се да заложъ.

Бащата. Какво?

Рада. Ако ме надиграешъ ще ти зашивамъ цѣлъ день копчета; ако те надиграи, ти самъ ще си ги зашивашъ.

Бащата (Ядосано). Гжско! (Звъни се. Здравко отива и подиръ малко съ връща.)

Майката. Кой бѣше?

Здравко. Вариклечкови. Казахъ имъ, че съмъ самъ дома и тий си отидохъ.

Бащата. Ти си магаре! Търчи подиръ тѣхъ и кажи имъ, че не си знаелъ.

Майката. Но старий какво ще помисли?

Бащата. Какво би помислилъ. Вариклечковци сѣ искренни людѣе, тѣ нѣма да се докажатъ. (На Здравко). Махни се вече! (Здравко се изгубва, за да не се яви вече прѣдъ очитъ му.) Поне да си пониграемъ слѣпа баба.

Рада. И тѣй днеска нѣма да закусваме въ четирѣ часа.

Майката. Прѣди малко самъ казваше, че сѣ тѣ надиграли въ картитѣ.

Бащата. То е било веднѣжъ, но не може да бѣде все тий да надиграватъ.

Майката. А работитѣ сега оставяшъ; разбрахъ ме, видишъ ли!

Бащата. (Ядосано). Ти да ми останешъ дълъ-

на не е възможно. Ти искашъ непрѣстанно да се мѣчашъ, мѣчашъ и мѣчашъ. (Външнитѣ врата се тропишъ. Високо и съ нѣженъ гласъ). Женичко, остави тия работи! Идѣтъ ни мили гости! (Отваря вратата на антрето).

(Завѣсата пада)

(Прѣвела отъ Чески)

М. Наумова.

Първий напръстникъ.

(Легенда).

Това било прѣзъ врѣмето на кръстоноснитѣ походи. Благороднитѣ рицари, послѣдвани отъ тѣжка войска, бияхъ се въ Палестина.

Мъртвешка тишина царувала изъ замѣцитѣ и колибитѣ; казалъ би човѣкъ, че достойнитѣ борци били отнесли съ себе си заедно радостта, щастieto и самия животъ на своето огнище, Но никоя друга изъ толковато накалени и меланхолични страни нѣмала повече печаленъ възгледъ отъ Бретаня; истина е обаче, че никоя друга страна не бѣ видѣла толкова свои жигели да се отзовжтъ на Петра Амненското възвание и, безъ ни най-малка протестация да се въоръжатъ за борбата.

А и самата атмосфера била натѣгнжла отъ скърбъ; вѣтрѣтъ свирѣлъ изъ голѣмитѣ, оголѣли отъ своята зеленина дървеса; тъмнитѣ облаци като че бѣхъ образували пространни слъзи и мжгли страшно меланхолични, които плачевно висѣли надъ градищата и селата.

Широкитѣ пѣтища били пусли и прахътъ имъ не се дигалъ вече въ весели облаци подъ конскитѣ подкови на неуморимитѣ курниери; нѣмало вече дълги кербани, съставлявани отъ рицаря и жена му, които въ великолѣпна колесница отивали да посѣтитѣ благороднитѣ господари, съсѣдитѣ си болѣри; не се излизало вече на ловъ по пълнитѣ отъ всѣкаква дивечъ гори, гдѣто рогачътъ и еленътъ се скитали свободно; не се правѣли вече турнири; нѣмало празници; нѣмало вече нищо, което да прѣжесва монотонията на нескончания се день. . . .

Когато отъ врѣме на врѣме нѣкой пѣтникъ се показвалъ на харизонта, забикаляли го тутакси майкитѣ, женитѣ и дѣцата на тия, що се бияли отъ татѣкъ бескрайнитѣ морета.

Какви новини носи той изъ Палестина? Прѣвзетъ ли е Иерусалимъ? Многообичанитѣ жж-

ви ли сж още? А кастеланитѣ (владѣлцитѣ) когато получавали новини отъ синоветѣ и мжжетѣ си ронѣли изобилни сълзи надъ повѣренитѣ отъ отсъствающитѣ на възвръжлия се въ отечеството си пжтникъ писма.

Войната, уви! била много далечъ отъ да се свърши, а Иерусалимъ не билъ още прѣвзетъ.

Въ туй врѣме благороднитѣ дами, давайки примѣра на кжщнитѣ си жени, занимавали се съ шиеие, работѣли съ своитѣ игли; работението за тѣхъ било единичното утѣшение прѣзъ днитѣ на тжгата и скръбта, прѣкарвани далечъ отъ баща, съпругъ, синъ, годеникъ . . .

А догдѣто фантазията хвърчела при отсъствающитѣ, иглата изпълнявала своето прѣдназначение надъ зашивания платъ. Тѣжки байраци, ошити съ злато и коприна, въ разни и хармонични шарове, дрѣхы, разни неподражими ржкодѣлия, платна, украсени съ фамилиарни гербове се явявали по единъ чудесенъ начинъ подъ дѣятелнитѣ прѣсти на високопоставенитѣ госпожи и госпожици и на тѣхнитѣ слугини.

Сатантъ съ единъ завистливъ погледъ гледалъ на тая трогателна картина, отъ която той билъ исключенъ, и отъ гнѣвъ махалъ съ ржцѣтъ си, въоржжени отъ остри некти.

«Това не може да се продължи тѣй!» избѣбрилъ той.

Та свикалъ въ свѣтъ най-злобнитѣ си демони, за да обмисляжтъ, по кой начинъ ще можтъ сигурно да погубяжтъ Бретанскитѣ моми.

«Догдѣто тѣ работяжтъ, обявили единогласно всичкитѣ Велзевулови синове, нашата сила ще бжде нищожна.»

Но туй обяснение никакъ не удовлетворило Сатана.

«Повикайте *Лѣиноста*! тя ще на посѣвѣтва, тя е майката на всичкитѣ пороци», заповѣдалъ той.

Слѣдъ като почакали дълго врѣме, най-послѣ явила се Лѣиноста, влѣчаща се, прозѣвайки се и протѣгайки истрѣпнжлитѣ си членове; тя, слѣдъ като се испрозѣла много още, запитада ги най-послѣ: «що сте мавикали?»

Демонитѣ прѣдставили ѝ своя планъ . . .

Тя отговорила: «Втопѣте всичкитѣ игли въ кръвта на нѣкоя усойница тѣй много, щото при самото имъ засѣгване, прѣститѣ да се нараняватъ; тогава азъ ви се общавамъ, че работата нѣма да прѣдства вече никаква привлѣкательность на тия благородни кастеланки.

Слѣдъ като заговорила така, тя се оттеглила съ твърдѣ бавни и кжси крачки.

На другия день по цѣлата Бретания не се чувало друго нищо, освѣнъ викове отъ болки и отчаяние: всичкитѣ прѣсти на момитѣ били ранени, а тѣнцитѣ шевици, толкова вчера още чисти, били опятнени отъ кръвъ!

Отвредъ се чували болѣзнени викове и общи плачове. Но малко сѣрдцатитѣ моми тутакси напуснжли работитѣ си; другитѣ прѣтърпѣли тия страдания, безъ да си оставяжтъ работата прѣзъ цѣлия тоя труденъ день; но на сутринята никоя вече кастеланка, нито слугиня не се прѣдали на работа, освѣнъ хубавата Ермелинда, дѣщеря на барона де Кетгенъ, която нито погледа си не откъсвала отъ ржкодѣлието си, за да види приятелкитѣ си, прѣдадени въ удоволствието на пѣнието и танца.

А Сатанъ, гледайки тоя повдигъ, бѣсно се запѣнилъ.

Той искалъ да надвие на благородната Ермелинда, тѣй нарѣчената по цѣла страна «храбрата госпожица», но ето че тя не можела да падне въ примката.

Тогава той се промѣнилъ въ *трубадуръ* и трѣгнжлъ да пѣе подъ прозорцитѣ най-любовнитѣ баллади! . . . на тия съ толкова благозвучни мелодии прѣпѣлнени пѣсни, младата мома станжла, да види пѣвеца; но погледътъ ѝ паднжлъ върху бациния ѝ портретъ, окаченъ на стѣната, та, вмѣсто да иде къмъ прозореца, тя отново сѣднжла и се заловила да работи, като пошѣпнжла много ниско: «Тате! виѣ, който сега толкова юнашки се биете, дѣщеря ви иска да бжде достойна за васъ! Истина е, че прѣсгитѣ ми сж продупчени отъ ржждясалата чрѣзъ отровната кръвъ игла, но вашитѣ теглила сж по-тѣжки отъ моитѣ; затова ще ги прѣтърпѣж, мислейки за васъ!» И Ермелинда отново съ по-голѣма прилѣжность се вдала на работата си.

Тогава Сатанъ, който не билъ си загубилъ още надѣждитѣ, прѣмѣнилъ се на единъ старецъ и съ единъ твърдѣ раболѣненъ гласъ ѝ извикалъ: «Ермелиндо, благородно дѣте, нѣмашъ ли нѣколко трохици хлѣбъ и една чаша вода да ми дадешъ? Азъ съмъ единъ бѣденъ пжтникъ, който се връщамъ изъ Палестина; носѣж ти новини отъ прѣлюбезния ти баща! . . .

— Новини отъ баща ми?! извикала младата мома съ единъ радостенъ викъ и, инстинктивно, си хвърлила очитѣ на обичния портретъ.

та ѝ се видѣло, че вижда баща си да ѝ прави знакъ, да иде при пѣтника.

Съ затрѣпѣло отъ съкрушение сърдце, тя се хвърлила на стълбата, слѣзла долу, отворила тѣжкия вратникъ на замъка. На прага му тя видѣла единъ бѣловласъ старецъ. Подала му хлѣбъ, месо и една чаша вино; а осемдесетгодишния старецъ протѣгналъ трѣперящитъ си ръцѣ, казвайки:

— Благодарѣхъ, благородна дѣвице, Богъ ще ва възнагради за туй, що правите за единъ си-ромахъ. Вземѣте тѣзи черупка въ знакъ на признателность; азъ ѣхъ намѣрихъ на полето, гдѣто се бие баща ви, господарѣтъ на тия мѣста. И просякътъ се отдалечилъ. Ермелинда, очудена, че не получила никаква новина за баща си, върнѣла се пакъ въ стаята си и отново се заловила на работа.

Болката, която ѝ причинявала всѣко убождане съ иглата, карала ѣхъ да се просълзява, та едри слъзи се търкаляли по бузитъ ѝ, но тя обичала страданията, защото ги прѣтърпѣвала за оногова, когото най-много обичала въ тоя свѣтъ, подиръ смъртъта на майка си. . . .

Прѣститѣ ѝ били окървавени и, за да си избърси отъ тѣхъ кръвта, Ермелинда си вмѣнѣла ржката въ джеба, за да си вземе кърпата; но, по погрѣшка, тѣ вмѣнѣла единия си прѣстъ въ черупката, която ѝ билъ далъ старецѣтъ.

Въ сжщата минута тя усѣтила едно неказано олекчение на наранения си прѣстъ, като една хладнина, расхладяюща вътрѣшния огънь. Страданията ѝ чувствително намалявали, та тя се опитала да поработи съ черупката на прѣста. Ермелинда подиръ малко не усѣщала вече никаква болка, а иглата ѝ като отъ себе си прѣминавала прѣзъ дебелия платъ.

Приятелкитѣ не закѣснѣли да научжтъ, какво се бѣ случило; на утрѣшния день още съсѣднитѣ крайбрѣжия били нрѣпѣлени отъ хубави бретонки, които бѣхъ дошли тамъ, да събержтъ черупки, подобни на Ермелиндиныя. Прѣститѣ се украсили съ тѣхъ и работата трѣгнѣла отново по добъръ пѣтъ.

Напрѣстникѣтъ билъ изнамѣренъ! Бесформенъ още и неудобенъ, но нѣма що! Постепенно той се усъвършенствувалъ, догдѣто станѣлъ вече едно истинско отъ злато, срѣбро, никелъ и слонова кость украшение на прѣститѣ ни.

Излишно е да кажемъ, че демонѣтъ билъ побѣденъ и не се явилъ вече! . . .

Недѣйте забравя никога, любезни читателки, че напрѣстникѣтъ е оржикето на жената въ борбата противъ лѣнностьта! Чрѣзъ напрѣстника тя винаги вѣстѣржествувала!

Г-ца L. Solvyns.

Биографіята

на Г-жа de la Fayette.

Особенно женски прѣимущества съ грацията и тѣнкостьта на духа; тая почетъ, която ний отдаваме въобще на читателкитѣ си, ще приложимъ тукъ въ частности на Г-жа de la Fayette, на която и се дължи въ дѣйствительность подиръ исказаното за неѣ мнѣние отъ Боало: «Тя бѣше, каза той, единичката французойка, която имаше най-голѣма интеллигентность и пишеше прѣбрасно.» Тая похвала въпрѣки че е исказана отъ великия критикъ, можеше да се вземе за ласкателство; обаче нищо не е по-вѣрно и по-право.

Тенъ, въ своитѣ *Opinioni*, като говори за съчинението *La princesse de Clèves*, романъ на Г-жа de la Fayette, извиква: «Най-хубавий романъ на вѣка!»

Мария Магдалина Pioche de la Vergne графиня de la Fayette, роди се въ Парижъ въ 1634 год. и умрѣ въ Май мѣсецъ на 1693 год. Баща ѝ Аymar de la Vergne, генералъ-майоръ и хаврски губернаторъ, даде ѝ едно пълно възпитание; Г-ца de la Vergne въ петнайсегодишната си възраст говорѣше латински; тя бѣ изучена на тоя езикъ отъ известния Menage.

Въ петнайсегодишната си възраст тя имѣ нещастieto да си изгуби бащата. Седемъ години подиръ това, прѣзъ 1655 год., тя се ожени за графа de la Fayette; но смъртъта, види се, искаше да ѣхъ огорчава верѣдъ най-любезната дѣятельность; подиръ нѣколко годишно съпружество, Г-жа de la Fayette останѣ вдовица съ двѣ дѣца. Жена духовита и чувствителна имаше нужда да се чувствува заобиколена, та, слѣдъ смъртъта на ѣжжа си, тя си отвори салона за ученитъ и по добротата си тя имъ посвети всичкото довѣрие, съ което се ползуваше въ двореца, като търсѣше винаги случай да имъ бѣде полезна и да ги облагодѣтельствува, колчемъ можеше да го направи. А и какво не може да направи една жена, когато си дължи навика на облагодѣтельствуванieto на сърдечнитѣ си вдѣхновения! Г-жа de la Fayette бѣше добродушна и живо почувствуваше щастieto, което причинява добротворството къмъ тия, що ѣхъ заобикалятъ.

При Г-жа de la Fayette се съпоставя свързаната съ неѣ чрѣзъ едно тѣсно и най-искренно приятелство една друга тоже знаменита жена, Г-жа de Sevigné. Едно взаимно и сърдечно оцѣнение съединяваше сърдцата на тия двѣ жени, за да се водѣжтъ и поддѣржжтъ взаимно прѣзъ млчнотинѣтъ на живота. (Слѣдва).

Книги и списания,
получени въ Дирекцията ни.

Дневници на седмто обикновено народно събрание. Първа редовна сесия, отворена на 15 Октомври — закрыта на 21 Декември 1893 г. Книга III, собственно издание на народното събрание. София 1894 г.

Календарче, София за 1895 г. отъ Ив. Райчовъ. Издава Придвор. книжарница на Ив. Б. Касжровъ София. Цѣната на неподвързанитъ е 30 ст., подв. съ платно 60 ст., подвър. съ кожа 1 левъ, за пощ. разноси 5 ст., прѣпорѣчваме го на нашитъ абонати.

La science pratique, journal mensuel de Procédés et Recettes modernes à l'usage de l'Amateur des sciences pratique à la ville et à la campagne, publié par un Comité de techniciens et de spécialistes mensuel — 6 fr. par an. X-ème année № 8. Direction et administration: Charles Durieu, Vevey (Suisse).

Ветеринарна сбирка, мѣсечно списание по Ветеринарната медицина и скотовѣдство. Органъ на Дружеството на Ветеринарнитъ лѣкари въ България. Год. III, бр. 8, 9 и 10. Годишна цѣна 6 лева.

Дѣтиска почивка, мѣсечно иллюстрирано списание за дѣца. Год. IV, кн. 2 и 3, Силистра 1894 г. Годишна цѣна 2 л.

Дѣло, мѣсечно списание за литература и обществени звания. Редакторъ: В. Благоева, Пловдивъ. Год. I, кн. 2. Годишна цѣна 10 лева.

Българска сбирка, списание за книжнина и обществени звания. Год. I, кн. II, излиза подъ редакцията на Ст. С. Бобчевъ и М. Ив. Маджаровъ, Пловдивъ. Годишна цѣна 10 лева.

Православенъ проповѣдникъ, иллюстрирано религиозно нравствено списание. Редакторъ-издател: П. С. Доброплодний. Год. II, кн. II, Самоковъ. Годишна цѣна 3 лева.

Младина, научно забавителенъ вѣстникъ съ картини за младежитъ отъ двата пола. Редактира и издава Дружество «Отецъ Паисий» въ Казанлъжъ. Год. IV, кн. I. Годишна цѣна 2 лева.

Медицинска Бесѣда, популярно медицинско списание. Редакторъ: Д-ръ Витановъ, Видинъ. Год. I, кн. 4 и 5. Годишна цѣна 10 лева.

Корреспонденция.

Г-и и Г-а Капит. Желѣзовъ *Станилака*, Ст. Мирска, А. Д-ръ Желѣзова, К. Скина, Русси Матева, Л. Бешкова, Т. Фикова *Варна*, Марийка Димова, Клотида Касабска с, *Чиренъ*, К. Н. Житарова, Подполк. Добриновъ, М. Ст. Паница, Чирпанлиева, Н. Мутаfoва, Юр. Паница, Г. Д. Спасова, Ф. Житарова, М. Найденова, Еф. Зафирева *Варна*, Дона Станева *Карлово*. Получихме стойността на едногодишното течение на списанието, благодаримъ,

Г-нъ Н. Ал. Ломъ Исканитъ теркове Ви се испратихъ. — Г-а П-ва *Видинъ*. Новитъ абонати записахме; благодаримъ за готовността Ви. — Г-нъ П. Г. Ч. *Пльвенъ*. Благодаримъ за услугата, обаче не можемъ да се съобразимъ, тъй като е прогнъ III-то извѣстие отъ 7-ия бр. на списанието 1893 г. — Г-а С. А. Р. *София*. Броеветъ редовно Ви се испращатъ. — Пиротехникъ Капаневъ *Разградъ*. Получихме 7 л. стойността на списанието, заедно съ притурката за 1894 г. и 50 ст. повече, благодаримъ. — Г-а Ив. Тод. *Киевъ*. Испратенный етюдъ: понеже е много пространенъ, ще се публикува подиръ новата година, тъй като до тогава ще издѣжатъ само 2 бр. отъ «Женския Свѣтъ», които трѣбва да съдържатъ завършенъ материалъ. Чакаме общанието Ви и други статии, въобще кратки; при това благодаримъ сърдечно за сътрудничеството.

Отговорница: Т. Г. Ноева.

MALADIES SECRÉTES

impotence, sont guéries avec sûreté. Traitement par lettre après l'envoi d'informations spéciales qui soient accompagnées de timbres-poste pour la réponse. Se diriger à l'adresse:

OFFICE SANITAS
57, Boulevard de Strasbourg
PARIS

EPILEPSIE.

crampes, Neuralgie, sont guéries complètement d'après une méthode unique, mille fois éprouvée.

Traitement par lettre après la remise d'un rapport circonstancié, contenant timbres-poste pour la réponse.

Se diriger à:

OFFICE SANITAS
57, Boulevard de Strasbourg
PARIS

ЕКОНОМИЧЕСКИ САПУНЪ

НА

ХР. ИВ. РИЗО,

награденъ съ златенъ медаль въ I то Българско Земледѣлческо-Промышленно Изложение въ Пловдивъ.

Прѣпочитайте винаги сапуна, който къмъ едната страна носи бюста на Н. Ц. В. Фердинандъ I Български князь, а къмъ другата — надписа: сапунена фабрика, първо качество — Христо Ризо, Варна.

LE FOYER

DOMESTIQUE

JOURNAL pour la FAMILLE

Publie chaque semaine des articles inédits surtout ce qui intéresse le cercle de la famille: éducation, morale, hygiène, économie domestique. Il vient d'inaugurer un service timbrologique destiné à rendre d'excellents services aux amateurs. Il fait également une large place à des productions littéraires de nature à délasser en instruisant. Sa tendance et son esprit le recommandent tout spécialement aux mères de famille et à la jeunesse. Il peut être mis entre toutes les mains et chacune de ses années représente un cadeau d'étrennes aussi utile qu'attrayant, sous forme d'un beau volume de plus de 600 pages, relié dans un emboîtement spécial.

L'abonnement est de 6 fr. pour l'année et 3 fr. pour 6 moi

Demander à M M Attinger Frères, Neuchâtel,
des livraisons specimen gratuites

Печатница Л. Нитче — Варна.